

ЙТИ ВПЕРЕД, ДО НОВИХ ВЕРШИН!

Якщо ти прагнеш по-комуністичному зустріти з'їзд партії, то ентузіазм твоєї повинен день у день наростати, а вогонь змагання має все більше розгорятись.

ЗАКІНЧИЛОСЯ перше півріччя третього року семірічки. На підприємствах і будовах, у колгоспах і радгоспах підбиваються підсумки соціалістичного змагання на честь ХХІІ з'їзду КПРС. Серед переможців — немало юнаків і дівчат, наших маяків.

Багато таких маяків, які світять всім, на Кіровоградському заводі «Червона зірка». Ось перший маяк, на який тримаються курс — бригада комуністичної праці Лариси Ткалич з ливарного цеху сірого чавуну. Бригадир Лариса Ткалич пристрасним словом і особистим прикладом запалює серця молоді на славі діла. Вона уже виконала чотири річні норми і нині працює в рахунок 1963 року. А ударник комуністичної праці, слюсар-модельник інструментального цеху Петро Пасічник видає продукцію в рахунок останнього року семірічки.

В наш час не повинно бути відстаючих. Це добре розуміють молоді червонопорівці. Їх девіз: «Навчився сам — допоможи товаришеві». Комсомольці заводу свято виконують заповідь: свої знання не тримати під спудом, а ділити на всіх.

Бригада комуністичної праці Альбіни Кравцової допомогла здобути високе звання колективу комуністичної праці бригаді Марії Неклесі; члени бригади Володимира Костенка направили своїх кращих формувальників О. Подурець, Б. Гапонова, І. Митича у відстаючу сусідню бригаду. Минуло небагато часу і цей колектив подолав своє відставання.

Дуже добре, що таких прикладів багато не тільки на заводі «Червона зірка». Вони є і на таких заводах як агрегатний, «Більшовик», на швейній фабриці та Олександрійському електромеханічному, на заводі «Сільгоспдеталь» та Гайворонському паровозоремонтному.

Чи означає це, що комсомольці можуть задовольнитись досягнутим, а наш молодечий запал може згаснути, а трудовий ентузіазм може понизитись? Ні, радянській молоді будь-який спад їх енергії ніколи не був властивий.

Йти вперед! Які це хороші слова. Їх не раз повторював Микола Островський: «Тільки вперед, на лінію вогню і нікуди більше».

Ми говоримо сьогодні: якщо ти хочеш по-комуністичному зустріти ХХІІ з'їзд КПРС, то ентузіазм твоєї повинен день у день наростати, а вогонь змаган-

ня має все більше розгорятись. Тільки таким є й буде девіз справжніх будівників комунізму.

Серед молоді іноді можна почути, що не всі, мовляв, можуть бути героями, бо не в кожного вистачить для цього сил. Чи так це? Звичайно, ні. Щоб стати героєм, зовсім не потрібні багатирські сили. Героєм нашого часу є той, хто ставить вище за все інтереси суспільства, наполегливо і щодня вносить свій вагомий вклад у будівництво комунізму.

Катя Захаренко — скромна, звичайна сільська дівчина. Вона красива перш за все своєю душею, своїм розумом, своїми справами. Шлях її поки що не відзначений нагородами, до її імені не приставляють гучних титулів. Але доярка колгоспу «Україна» Гайворонського району, член колективу комуністичної праці Катя Захаренко всіма помислами в майбутньому, її будні осяє світлозоря мрія. Секретар комсомольської організації і депутат сільської Ради, студентка заочного четвертого курсу Білоцерківського сільськогосподарського інституту і учасниця художньої самодіяльності, вона живе щасливою, трудливою на совість, завзято, щоб бути гідним нашого часу, комуністичних ідеалів.

І скрізь ви зустрінете таких, як Катя Захаренко. Вони видобувають вугілля, створюють машини, зводять новобудови, наповнюють засіки хлібом. Про таких, як Катя Захаренко і її подібних, говорив М. С. Хрущов, що вони вписують в історію країни «хвилюючі, яскраві сторінки мужності, полум'яного радянського патріотизму, революційної романтики».

Життя кличе вперед неспокойні душі. Сьогодні на широкі життєві шляхи виходять ті, кому сімнадцять, хто щойно одержав атестат зрілості і вийшов у самостійне трудове життя.

Минуть роки і кожен, хто через усі випробування пронесе незаплямовану юнацьку мрію і чудові пориви душі, той буде справжнім героєм наших днів.

Запалювати молодь на подвиги у праці, окрилювати їх благородні прагнення, допомагати здійснити свої мрії — що може бути почеснішим для комсомольського працівника і активіста! Нехай же гучніше лунає ваше слово, нехай ваш особистий приклад кличе вперед, до нових перемог у будівництві комунізму.

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 80 (431).

П'ятниця, 7 липня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ЦЕГЕЛЬНИКИ ВПЕРЕДЖАЮТЬ ЧАС

— Доброго ранку, молоде плем'я! — такими словами привітав молодих цегельників їх бригадир, Василь Губенко.

Проходячи заводським подвір'ям разом з робітниками, він теж підтримав їх розмову про вчорашню зміну, погодившись, що пройшла вона добре. Потім кинув ділове коротке «по місцях!»

Замелькали засмагли мускулисті руки хлопців, кольоровими цятками розсипались по цеху хустки дівчат. Запрацював мотор преса, і рівною стрічкою поповзла з-під конвеєра глиняна маса. Мить — і Клава Панченко відрізає від неї цеглину. Швидко-швидко рухаються вправні дівочі руки, на обличчі — зосередженість. Не впізнаєш у цій меткій дівчині тієї неспівової Клави, яка прийшла у минулому

році на Маловисківський цегельний завод. Тоді було важко: неслухняний ніж зав'язує в масі, ледве встигла дівчина виконати норму. Та до наполегливих зміння приходить швидко. І зараз вона, передова виробничця, вже й інших навчає.

Рівняючись на Клаву, хороше трудяться її подружки — Юля Щербина, Рая Кирдан, Валя Антонок. Вагонетки доставляють цеглу до печей, де на неї вже чекають Женя Арпанова, Валя Панфілова, Ольга Бондаренко, теж процювоті дівчата. У вивантажувальників печей Олександра Радченка і Анатолія Бреуроша робота найважча і до того ж дуже відповідальна: обережно вийняти цеглу з печі, викласти її у рівенькі штабелі. З цим завданням хлопці справляються успішно. Зразком у труді став для

молодих робітників не набагато старший від них за віком комуніст Микола Іванович Баннов, який на 250 — 270 процентів виконує своє змінне завдання.

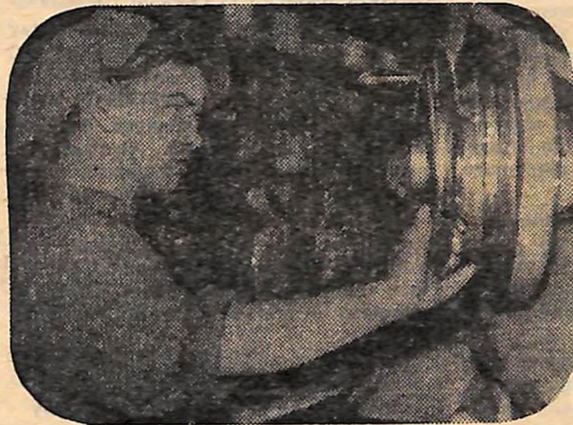
Ростуть червоні штабелі щойно випаленої цегли. Та робітників це не дуже радує:

— Мало машин, не встигають вивозити готову продукцію, — турбуються вони.

І не дарма турбуються. Адже на цю продукцію чекають численні будови області.

В. ДАНУЦА.

м. Мала Виска.

Надія Пугачова після закінчення середньої школи вже три роки трудиться на Кіровоградському агрегатному заводі. За цей час вона стала кваліфікованою шліфувальницею, визнаним майстром високої продуктивності праці — її щоденний виробіток становить 135—140 процентів. Надія освоїла суміжну спеціальність фрезерувальниці. Свою роботу дівчина успішно поєднує з навчанням в Харківському політехнічному інституті.
На знімку Н. ПУГАЧОВА.
Фото В. КОВПАКА.

СТАРАННІШЕ ШУКАТИ МЕТАЛЕВІ СКАРБИ

Місячник по збиранню металолому, оголошений комсомолом республіки, триває. На приймальні пункти надходять нові тони металу, вишукані пильним комсомольським оком. Протягом року комсомольці Кіровоградщини зобов'язалися здати 18 тисяч тонн брухту. Лише по 50 кілограмів металевого брухту повинні зібрати кожен комсомолец, щоб виконати доведене завдання. А це означає, що країна одержить додатково 1200 гусеничних тракторів, 1200 плугів, 1400 комбайнів.

Дружно взялися за справу комсомольці окремих районів, підприємств. За півріччя комсомольці Кіровоградського заводу «Сільгоспдеталь» здали 75 тонн металолому. Добре потрудились і комсомольські організації Новогеоргіївського, Олександрійського районів.

Радує і старанність старшокласників Кіровоградської № 18 і Помічанської № 2 середніх шкіл, Добронадіївської та Мартоіванівської шкіл Олександрійського району.

Старання збирачів металолому повинні помножитись у дні комсомольського місячника. Особливо велике завдання стоїть перед молоддю тих районів, які набагато відстали. Однією з причин зриву виконання зобов'язань по здачі металолому є недостатня робота райкомів ЛКСМУ. Якщо цим питанням не займають-

ся комсомольські керівники, якщо не організуються масові недільники по збиранню металобрухту, то зрушення будуть такими, як, приміром, в Ульяновському районі. За півріччя тут здано всього трохи більше двох тонн металолому, тоді як школярі середньої школи № 8 (м. Кіровоград) зуміли за цей же час зібрати 27 тонн. Таке порівняння, мабуть, досить переконливо свідчить про те, з якою млявістю ведуть цю справу в Ульяновському райкомі комсомолу.

Не набагато випередили ульяновців і Устинівський, Новгородківський, Маловисківський, Онуфріївський районні комсомольські організації.

Практика показує, що краще справляються з збиранням брухту ті комсомольські організації, при яких функціонують спеціально створені штаби. Вони відповідають за організацію недільників, виявляють резерви металолому. Їх обов'язком повинен стати контроль за правильним обліком зданої сировини. Адже не секрет, що подекуди керівники підприємств видають довідки про те, що металобрухт здано насправді його немає. З провавами такого окоманування і повинні боротись комсомольські штаби.

А. ТУПЧЕНКО,
інженер обласного управління «Втормету».

Нерушима дружба і братерське співробітництво

(Спільне радянсько-в'єтнамське комюніке)

На запрошення Радянського уряду з 26 червня в Радянському Союзі перебувала з візитом дружба урядова делегація Демократичної Республіки В'єтнам на чолі з прем'єр-міністром Фам Ван Донгом.

Під час перебування в СРСР Фам Ван Донг мав зустрічі і розмови з М. С. Хрущовим, Л. І. Брежневим, А. І. Мікояном, Н. А. Мухітдіновим та іншими радянськими партійними і державними діячами.

Переговори, що відбувалися в обстановці братерської дружби і сердечності, ще раз продемонстрували повну єдність поглядів двох урядів в усіх обговорених питаннях.

Обидва уряди з задоволенням відзначають, що сучасна міжнародна обстановка розвивається сприятливо для зміцнення сил соціалізму, миру, національної незалежності і демократії, які мають перевагу над силами імперіалізму, реакції і агресії.

Обидві сторони глибоко переконані в необхідності здійснення програми загального і повного роззброєння, запропонованої Радянським урядом.

Обидва уряди надіються на успішний результат переговорів між СРСР і США в питаннях роззброєння, які почалися 19 червня у Вашингтоні.

Уряд ДРВ заявив про свою рішучу підтримку пропозиції Радянського уряду в питанні про невідкладне укладення мирного договору з Німеччиною. Обидва уряди вважають, що дальше відкладання мирного врегулювання з Німеччиною нетерпиме і що в цьому році повинен бути підписаний німецький мирний договір, який зафіксує становище, що склалося після війни в Німеччині і Європі.

Радянський уряд заявив про повну підтримку пропозицій уряду ДРВ про мирне об'єднання В'єтнаму і висловив впевненість, що справедлива боротьба населення В'єтнаму за об'єднання своєї батьківщини першому заступникові Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіну. Він оголошує привітання наради від ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР.

Зал зустрів привітання бурхливою овацією.

З доповіддю про хід побудови роботи вищих навчальних закладів відповідно до Закону про зміцнення зв'язку школи з життям і про дальший розвиток системи народної освіти в СРСР виступив міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР В. П. Єлютін.

закінчиться повною перемогою.

Обидва уряди рішуче засудили незаконну окупацію Сполученими Штатами Америки Тайваню і заявили про повну підтримку пропозиції КНР про мирному об'єднанню Кореї.

У ході розмов і переговорів було обговорено також питання соціалістичного і комуністичного будівництва. Обидві сторони підкреслили тверду рішучість послідовно боротися за неухильне здійснення висунутих Московською Народною передовниками комуністичних і робітничих партій завдань по дальшому всемірному, зміцненню монолітності єдності і згуртованості народів країн соціалістичного табору.

Прем'єр-міністр Фам Ван Донг висловив глибоку подяку всьому в'єтнамському народу радянському народові, Комуністичній партії Радянського Союзу і Радянському урядові, а також ширшу подяку радянським спеціалістам, які в душі справжнього інтернаціоналізму віддають всю свою енергію і знання, допомагаючи будівництву нового життя в Північному В'єтнамі.

Обидва уряди одностайні в своєму прагненні і далі всемірно розвивати політичне, економічне і культурне співробітництво між СРСР і ДРВ на благо народів обох країн, в ім'я зміцнення соціалістичного табору.

За тісний зв'язок з життям народу Всесоюзна нарада працівників вищої школи

4 липня в Москві у Великому Кремлівському палаці відкрилася Всесоюзна нарада працівників вищої школи. В ній беруть участь понад 2500 чоловік — керівники і викладачі університетів та інститутів, представники раднаргоспів, міністерств і відомств, партійних, профспілкових, комсомольських організацій вузів, підприємств, колгоспів і радгоспів країни, представники вищої школи соціалістичних країн.

Довго нестихаючими оплесками зустріли учасни-

ки наради появу в ложах Л. І. Брежнева, О. М. Косигіна, Н. А. Мухітдінова, К. О. Фурцевої, М. С. Хрущова, Г. І. Воронова, В. В. Гришкіна.

На порядку денному наради — питання про хід побудови вищої освіти в СРСР.

З великим піднесенням присутні приймають пропозицію обрати до почесної президії наради Президію ЦК КПРС на чолі з товаришем М. С. Хрущовим.

Потім слово надається членові Президії ЦК КПРС

ЯКЩО ЗБОРИ ПОСТАНОВИЛИ...

Н. КОВАЛЬ ВІДПОВІДАЮТЬ

КОМСОМОЛКИ артлі імені Петровського Кіровоградського району Валентина Ткаченко і Надія Дубівка три роки тому, після закінчення десяти класів, пішли працювати у свій рідний колгосп. Тоді ж, разом з ними, почав трудитися в артлі і Леонід Махно. Правління артлі доручило їм доглядати молодиків великої рогатої худоби. І ось друзі третій рік вирощують телят. Влітку вони їх випасають, а взимку годують у стайнях. За час їх роботи не було жодного випадку загибелі тварин. Молодик швидко росте, прибавляє у вазі. Не одну сотню бичків, вбоджаних руками юних, колгосп продав державі на м'ясо, чимало вирощено ними й корів.
З особливим трудовим піднесенням працюють молоді тваринники у цьому році. Валя і Надя прийняли на дорощування від даярок і тепер доглядають по 30 теляток, а Леонід вирощує 36 майбутніх корів.
Готуючи гідну зустріч ХХІІ з'їзду КПРС, молоді тваринники дали слово добре доглядати телят і довести їх до вищесередньої вгоджаності. Своє зобов'язання троє завзяток комсомольців підкріплюють конкретними діями. Всі телята уже зараз мають середню вгоджаність.
На знімку (зліва направо): Леонід МАХНО, Валентина ТКАЧЕНКО і Надія ДУБІВКА.
Фото А. СКВОРЦОВА.

МЕНІ доводилося не раз бувати в селі, де працюєш ти, Ніно. Зустрічався я там з молоддю, розмовляв про справи комсомольські. Хороше враження залишилось від тих зустрічей, від первинної організації в цілому. Але ти, як секретар, очевидно, коєш ще краще повести комсомольську роботу, добитися ще більшої активності членів ВЛКСМ. Саме тому, я вважаю, ти й звернулася через нашу молодіжну газету до вождів молоді з проханням поділитися досвідом підготовки, організації і проведення зборів. Бажаючи працювати ще краще — дуже добре, похвальне. Тому я охоче відгукнувся на твій лист. Якщо моя відповідь принесе тобі користь, то я буду задоволений.

Обговорення пройшло бурхливо. Після доповіді в залі піднявся ліс рук. Всі бажали виступити. Була і критика, і конкретні пропозиції.
Запитаєш, Ніно, чому така активність? Не лише тому, що дуже актуальне питання обговорювалось. Адже всі присутні знали, що ця розмова на зборах стане програмою діяльності цехової комсомольської організації, що недоліки в роботі будуть ліквідовані, що ділові пропозиції будуть перетворені в життя? Звідки така впевненість? Бо робітники знали, що так буває після кожних зборів, що в практику роботи бюро ввійшло прохання: будь-що виконай наказ товариша!

Подекуди в комсомольських організаціях часто буває так: і питання важливі вносять на обговорення зборів, і добре підготують їх, і активно пройдуть вони, і, навіть, рішення конкретне і ділове приймають, але далі справа не йде. Прорішення зборів або ж забувають, або ж воно не виконується з яких-небудь інших причин.

Звичайно, нам довелося опісля чимало попрацювати, нагадувати інженеру, директору та іншим про їх обіцянки, просити, вимагати, і не один з членів бюро по кілька разів підряд ходив до керівників заводу з проханнями і нагадуваннями, бо цього вимагали інтереси справи.

Чи ж користуватимуться після цього авторитетом комсомольські збори серед юнаків і дівчат? Звичайно, ні. Особливо, якщо на зборах було порушено дуже важливе питання.

Саме така комсомольська вимогливість повинна стати вірним супутником ватажків молоді в їх роботі. Тоді і авторитет організації матиме, і збори активно, цікаво, по-діловому проходять. Отже, побільше витримки, вимогливості, Ніно!

Тому нам, вождякам молоді, треба надзвичайно ретельно і старанно добиватися всіма доступними заходами виконання рішень комсомольських зборів. Адже з цього, власне, й складається авторитет зборів, авторитет організації. Про це завжди добре пам'ятають у нас на заводі.

Є і у вас, в колгоспі, питання, які потребують обговорення, можуть викликати ініціативу хлопців і дівчат, бажання посередчатися. Взяти хоча б дозвілля молоді. З цією справою у вас погано. Тут безліч недоліків, а, отже, і непочатий край роботи. От і заслухайте на зборах завідуючого клубом, порадьтеся, як налагодити роботу художньої самодіяльності та відновити її колишню славу (адже в Свердловському раніше хороши гуртки були). Клуб у Свердловському тіснуватий. Подумайте, можливо варто власними силами розпочати будівництво нового приміщення. Оголосити б його комсомольською будовою, взяти під шефство і контроль комсомольський.

Хочеться навести такий приклад. В термообробці деталей став з'являтися брак. Незначна частина його виникла з вини робітників, більша — з-за неполадок устаткування. Зібрали бюро. На цьому було вирішено скликати відкриті збори і на них розібратися, що породжує брак і що заважає підвищити якість продукції.

Безліч інших справ, корисних і потрібних можете порушити на зборах. Тож нехай буде в твоїй благородній роботі, Ніно, священним девізом: якщо збори постановили — обов'язково виконай їх рішення.

Підготували продуману доповідь. Кілька комсомольців з великим досвідом практичної роботи завчасно готувались до виступів. Все це забезпечило чітку постановку питання, вірний напрямок зборів.

О. ЛАДАН,
робітник термічного цеху, заступник секретаря комітету комсомолу Кіровоградського агрегатного заводу.

Про наступні збори оповістили всіх. На збори запросили директора заводу, секретаря партійної організації, головного інженера і головного технолога, керівників цеху.

НЕПОВОРОТКІСТЬ? ДАВАЙТЕ РОЗБЕРЕМОСЯ!

ПОНАД 5500 гектарів зернових культур та однорічних трав збиратимуть в цьому році у радгоспі «Третій вирішальний» Новгородківського району.

Вже кілька днів у радгоспі тривають жнива. На поле вийшло 4 відроуери і 2 комбайни. За два дні тут скошено на звал 52 гектари ячменю. Самі по собі ці цифри, можливо, декому мало що говорять. Тоді порівняємо їх з іншою. Молодий лафетник Григорій Кіров протягом двох днів звалів 43 гектари ячменю, 52 і 43! Тут є своя передісторія. І починається вона з підготовки техніки до жнив. Ще наприкінці червня майже половина наявних в радгоспі комбайнів (всього їх 24) були невідремонтвані.

З 13 готівих до жнив машин половина нових, недавно одержаних радгоспом. Чому ж затягується ремонт? Можливо, його пізно почали? Ні. Почали вчасно, але неорганізовано проводили його. Ось, наприклад, комбайнер першого відділка Іван Кривошея говорить, що давно мотор його машини відремонтований, а запасних частин до агрегату немає. Механік відділка т. Лаліменко вже давно обіцяє привезти все необхідне, але час летить, жнива настали, а він все обіцяє...
Водій агрегату з другого відділка радгоспу т. Сорочкін скаржиться на те, що його комбайн не випробуваний лише з-за того, що до нього немає з'рчатки. Йї можна знайти, як він запевняє, на складі радгоспу. З-за такої, здавалося б, дрібниці він змушений кілька днів простоювати.

...А коли настав час вийти в поле, як-так зібрали невідремонтвані машини і... «випхали» з двору. Тепер же вони з-за частих поломок більше простоюють, ніж працюють.
* Хто ж винуватець таких неорядків у розпалі жнив? Перш за все — головний інженер т. Богомолів. Де він пропадає в ці напружені дні, мало кому відомо. Механізатори всіх трьох відділків його не бачать по кілька днів підряд!

Неповороткість головного інженера передалася механікам відділків. А керуючі відділками тт. Лігостов, Момот, Яценко роблять байдужий вигляд, ніби й не помічають промаків у підготовці до жнив.

Косовиця проводиться поки що роздільним способом, а на третьому відділку з трьох відроуерів готовий до роботи лише один. Один з двох, нещодавно одержаних радгоспом, відроуерів стоїть в густому бур'яні без коліс. Не готові в радгоспі і кілька тракторів, які будуть тягати комбайни.
Безперерійна робота збиральної техніки залежить від транспорту, який її обслуговує. З ним теж в радгоспі скрутувати. Коли навіть всі автомашини будуть на ходу, то кожній з них доведеться обслуговувати один комбайн. Звичайно, простої неминучі. Та це мало турбує керівників. Щоб хоч як-небудь виправдати свою бездіяльність, вони запевняють:

— Держава допоможе...
На допомогу сподіваються, а свої можливості використовують не повністю. Є в радгоспі кілька тракторних візків, але їх ніхто й не думає ремонтувати. Не налагоджені тут підводи та гарби, бо це, мовляв, віджила техніка, не придатна для роботи в сучасних умовах. А дарма.

Весь врожай має звозитись лише на один тїк, але і він до приймання зерна не підготовлений — не утрамбований, поріс бур'яном. Зерноочисні машини знаходяться ще в процесі ремонту. Не потурбувались у радгоспі вчасно і про під'їзди до кошу.

Жнива почалися. А керівники радгоспу, члени комсомольського комітету поки що тільки виношують плани про організацію людей на збиранні. Час не жде. Вся складність полягає нині в тому, щоб швидко, на ходу перебудувати всю роботу. Заспівувачем тут повинні бути комсомольці. І організація змагання, і побут механізаторів, і налагодження безперерійної роботи на жнивках — справа їх рук.

Л. БАБИЧ,
Маловісківський район.
Р. ХАРИТОНЕНКО,
Новгородківський район.

ЯК ЗАПРЯГЛИ,

ВАЛЕНТИНОВІ не терпілося. І де той Микола міг подітися? Мабуць, з годину як пішов у комору, а ти сиди й жди... А час же йде. І треба ж було отакому лихові статися: тільки-но почали косити, як лопнув привід від трактора до лафетної жатки. От і довелося йти у село за ним. Знову, як і вчора, косять мало.

Непривабливо розпочали жнива великовісківські господарі. Бідкаються вони: ніде навіть сховатися від цих неприємностей — куди не підеш, скрізь вони переслідують: в полі не все гаразд, а в тракторі і в бригаді зайдеш — хіба зможеш спокійно дивитися на напіврозібрані трактори, які зараз так потрібні для діла? Зараз, у гарячу пору жнив, 7 тракторів у колгоспі непридатні до роботи.

Хай йому біс, — вилаявся підходячий комбайнер. — За комірником аж додому ходив, ледве знайшов. Ну, заводь...
Через деякий час жатка знову рівномірно застрекотіла. А за нею лягали рівні рядки валків.

Погано тут і з водопостачанням. Скаржаться на це і в другій тракторній бригаді. Возять воду за 10 кілометрів, але нерегулярно.
Все це, здавалося б, дрібниці. А як вони впливають на продуктивність праці.

ТАК І ПОЇХАЛИ

До речі, про працю. Є ким пишатися колективу механізаторів. Серед них, кращих, і молоді: немало: адже близько 30 юнаків — трактористи і комбайнери. Але вони навіть своїх зобов'язань не знають. Тракторист Валентин Кудря прямо відповідає:

...Другий день ідуть жнива у першій бригаді колгоспу імені Жданова, а чітку роботу механізмів все ніяк не вдається налагодити. Як не одне трапляється, то інше.

— Мое зобов'язання — косити більше, закінчити швидше.
Хтозна, чи відомо таке становище звільненому секретарю комсомольської організації Володимирі Биканову. Напевне, що ні. Та й звідки йому знати, що робиться в бригадах, коли він тут буває вкрай-рідко.

— Знаєте, — пояснює таке становище комбайнер Микола Кошовенко, той самий, який із-за приходу втратив більше години дорогоцінного часу, — ми ще ж тільки починаємо косити. Та й машини підводять.

Щоправда, недавно навідувався — журналі за проханням обліковця приносив. У другій бригаді теж місяця півтора як був, а в третій його взагалі не бачили.

Не обійшлося без прикрас і в другій бригаді. У лафета, на якому працював у цей день Василь Романюк, без кінця рвалася полотно, і добру половину робочого часу хлопцеві змарнував.

Слушно обурюються комсомольці: що там говорити про бесіди, колективні читання газет, коли ніхто з молоді навіть толком сказати не може, коли ж були останні комсомольські збори.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
7 липня 1961 р., 2 стор.

А зайдіть у польовий стан першої тракторної бригади, і вашим очам відкриється непривабливо вигляд.

На учнівськише

ЗЕЛЕНЕ

БРИГАДА — ШКОЛА ТРУДОВА

УЧНІВСЬКА виробнича бригада Седнівської середньої школи в цьому році вирішила боротися за високий урожай кукурудзи і овочевих культур. Ще на початку року були проведені збори бригади, на яких учні вирішували долю майбутнього врожаю. Уважно слухали школярі поради агронома місцевого колгоспу імені Карла Маркса М. Даценка.

І ось боротьба за врожай розпочалася. Значне місце в ній зайняли дослідні. Вести цю роботу доручили кращим виробничникам бригади. У юних дослідників вже є досвід. Минулого року вони виростили новий для району сорт кукурудзи «Золота імператриця» і встановили, що ця кукурудза дає велику кількість зеленої маси. Вже цього літа Людмила Бернік і Галина Зданевич досліджують зернові і кормові якості «Золотої імператриці». Згідно умов дослідів на площу вивезено по 18 тонн перегною та по 50 кілограмів суміші мінеральних добрив на гектар. Всі роботи послідовно записуються в журналі спостережень, щоб опісля можна було провести аналіз досліду. Попереду ще багато цікавого: додаткове штучне запилення, пасинкування, збирання врожаю.

Крім того, у бригаді проводиться ще три досліді. Працюючи в бригаді, школярі не лише оволодівають сільськогосподарськими знаннями, а й свідомо готують себе до трудової діяльності. Як правило, випускники Седнівської середньої школи йдуть працювати на тваринницькі ферми і поля колгоспів імені Карла Маркса та імені Ватутіна.

Колгоспними механізаторами стали випускники школи Юрій Шеголяев, Михайло Штанько, доярками працюють Луїза Пустовойченко, Галина Мартинюк та їх подруги.

А ті, хто з вогником трудиться сьогодні у шкільній бригаді, завтра з такою ж енергією візьмуться за громадсько-корисні справи.

В. БУРЛАЧЕНКО,
інструктор Устинівського райкому ЛКСМУ, наш позаштатний кореспондент.

ЗАВЗЯТИХ ЧЕКАЄ УСПІХ

ЯКОСЬ після закінчення консультації з екзаменаційного предмета Клава Мельниченко підбігла до столу.

— Друзі, тихіше! У мене важливе повідомлення.

Клас принишк. А дівчина продовжувала:

— Завтра на нашій ділянці працюватиме трактор...

— Ну й нехай працює, — кинув хтось із хлопців.

— Е, ні! Трактор оброблятиме міжряддя, а ми очищатимемо від бур'яну гнізда. Згода?

Всі погодились.

Увечері повідомили членів виробничої бригади і з інших класів. Наступного дня, хоч він був і вихідний, всі ще до сходу сонця були на полі. Скоро на протилежну боці ділянки і трактор з'явився.

Не дійшовши й до кінця гін, Валя Яворська раптом зупинилася.

— Погляньте, що робиться!..

Кожен побачив на землі кілька підрізаних рослин. Учні спочатку збентежились, не знали, що їм робити, але потім всі хором гукнули трактористу.

КРОКИ

піонерської дворічки

ОСЬ УЖЕ майже рік при Клинівській середній школі Кіровоградського району працює ляльковий театр. Він користується популярністю не лише серед учнів школи, а й серед жителів села.

В. БОГДАНОВА.

Водій зупинив машину.

— Хіба ж так працюють на підвищеній швидкості? — почув він неподалік дужий юнацький голос. — Ви ж рослини нівежите.

Довелось механізатору просити пробачення у школярів.

Вже після обіду в рядку було виявлено знову пусті гнізда. І на цей раз хотіли зупинити трактор, але Тамара Сатанівська, першою збагнувши в чому річ, промовила:

— Тут, зовсім не було гнізд. Треба підсадити...

...На 15-гектарній ділянці вирощують качанисту учні Кам'янокриничанської середньої школи. Зобов'язання у них немалі — по 65 центнерів кукурудзи в зерні мають намір зібрати.

Чимало зробили учні, щоб забезпечити вирощення високого врожаю. Зимою ознайомилися з досвідом передових кукурудзодів країни, декому з прославлених трудівників навіть листи писали.

Добре попрацювали і тоді, коли перегній вивозили під майбутню кукурудзяну плантацію: по 18 тонн на гектар заготовили. Під час сівби, яку провели виключно квадратно-гнездовим способом, жодне гніздо не залишилось без гранульованих добрив. Коли проводили культивування, застосували медрес підживлення рослин...

Школярі подбали, щоб посіви були очищені від бур'янів і тепер старуються добре провести підживлення рослин.

М. ШЕВЧУК.

Ульянівський район.

СПЕКА повисла над полем. Тільки зрідка дмухне легкий вітерець, попустиє листочками рослини і майже аж ген до Долинівки, яка загубилась в долині між вишневих садків. Зеленим кукурудзяним морем пливе «Беларусь», здіймаючи мотикою легку хмарину куряви. Очі юнака, що час від часу визирає з трактора, пильно стежать за ходом трактора, щоб не пошкодити рядків, а умілі руки вправно переключають важелі.

Леонід Колесник задоволений: машина працює безвідмовно. Тому й півтори—два норми виконує. А за якість і говорити не доводиться — Леонід з початку сівби про неї дбає. І ось результат: на всіх 138 гектарах, де сівбу проводив Л. Колесник, чіткі квадрати, міцні рослини. Таким посівам позаздрить перший-ліпший майстер-кукурудзод. Тут буде, обов'язково буде по 60 центнерів сухого зерна качанистої з гектара.

Та валять Леоніда ще вищі рубезі. От зрівнятися б в усьому з гіталовцями, стати справжнім майстром високих урожаїв. Під розмірений гул трактора добре мріється. Далеко заходить у своїх мріях хлопець. І уявляє він себе то в аудиторії інституту, то на широкому колгоспному лані серед буйного зерностою.

РОКІТ мототранспорту, що несеся шляхом, повертає Леоніда від мрій до дійсності. Мототранспорт, порівнявшись з трактором, зупиняється. До агрегату послідає секретар парторганізації Г. П. Бойко. Заходить мова про жнива, про догляд за посівами, про справи господарські. А потім говорять про кадри, про спеціалістів.

— Звичайно, — каже Леонід, — нам потрібні хороші спеціалісти, люди з високою освітою, які б уміло вели господарство. Адже від них залежать наші кроки вперед, ріст артілі.

— Вірно кажеш, Льоню, — промовив Гнат Полікарпович.

Слухав уважно, а сірі, немов світанкове небо, очі дивились вдаль.

— Серйозний ти, розсудливий, моз справжній господар... Новину привіз одну, — вів далі парторг. — Вирішили в правлінні тебе до інституту, на нашу колгоспну стипендію послати.

— Що ви?! — не втримався молодий механізатор. — Ніби наміри мої відгадали. Я ж живу мрією про інститут. З подручниками навіть і зараз не розлучаюся. Ось погляньте...

Хлопець швидким рухом відкрив металевий ящик,

де зберігається інструмент і витяг акуратно загорнуті у рушничок підручники. Глянув на все це, і щаслива посмішка засяяла на обличчі. Певно, пісня згадалась про щастя, про долю і про такий же політний рушничок, що мати дала снові. Певно, подумав про свою щасливу долю.

РІВНО рухається полем трактор. Майорить на ньому червоний прапорець. Всі у колгоспі імені Шевченка знають: то агрегат Леоніда Колесника, який очолює змагання механізаторів. Та раптом трактор нерухомо застиг у вибалку. Вийшла з ладу муфта зчеплення! Треба негайно звернутися до майстрів у районне відділення «Сільгосптехніка». У подібних випадках завжди так робили. Але до Хашевогого 15 кілометрів, та ще й неділя сьогодні — там немає нікого. Як же бути? Юнак замислився.

— А що, коли за ремонт взятися самому? **У ГАЙВОРОНСЬКОМУ** училищі механізації сільськогосподарства, яке два роки тому успішно закінчив Леонід, його навчили і слюсарній справі. Стали в пригоді й знання, набуті ще в середній школі.

Піт заливає обличчя. Витре чоло хлопець рукавом клітчатой сорочки і знову до роботи. Чимало довелось поморочитись.

— І ось знову трактор ожив, рушив полем. Швидко повів його Леонід аж в кінець гін. Треба надолужити прогалине! Ще сильніше тріпотить червоний прапорець на тракторі. То тракторист Л. Колесник — майбутній студент і агроном — до заповітної мрії прокладає шлях.

М. СІВАК.

Колгосп імені Шевченка
Гайворонського району.

АГІТУЛЬТБРИГАДА Новомиргородського районного Будинку культури за період польових робіт по догляду за посівами провела близько двадцяти виступів у колгоспні райони. Перед кукурудзододами і буряководами виступали швейцарського комбінату Ганна Свинопарова і Галина Пащенко, токаря РТС Олександр Танцюра, викладачка школи глухонімих Ася Оганян, робітниця міжколгоспного цегельного заводу Микола Шаповалов. До програми концертів входять частушки і сценки, побудовані на місцевих фактах. В кожній сцені прийдз агіткультбригаді виступають «Політки», «Блискавки».

На знімку: Галина ПАЩЕНКО і Ганна СВИНОПАРОВА виконують пісню композитора Шекотова «Сибірська полька». Акомпанує Анатолій ГРОМОВ, баяніст міського Будинку культури. Концерт влаштовано на цукрової плантації другої бригади колгоспу «Комуніст». Фото В. КОВПАКА

Корисні, повчальні БРОШУРИ

ДУМКИ і прагнення трудящих Кіровоградщини, як і всіх радянських людей, спрямовані тепер до однієї мети — гідно зустріти ХХІІ з'їзд КПРС, успішно виконати історичні рішення січневого Пленуму ЦК Комуністичної партії Радянського Союзу.

Все ширше і ширше розгортається в містах і селах області рух бригад і ударників комуністичної праці. Про них, розвідників майбутнього, славних маяків, які освітлюють шлях до дальшого піднесення всіх галузей виробництва, і розповідають книги: «Маяки кличуть вперед» і «Тверде слово кукурудзодів Кіровоградщини», що нещодавно вийшли в обласному видавництві.

Збірник «Маяки кличуть вперед» складається з 16 нарисів, присвячених трудовим будням і героїчним справам творців достатку, тим, хто своєю самовідданою працею наближає прихід світлого завтра.

З інтересом читаються розповіді про відомих механізаторів двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Гіталова, Героя Соціалістичної Праці Омеляна Колодійчука.

В уривку з кіносценарія «Земля кличе» В. Сторожук пише про Героя Соціалістичної Праці Ф. Я. Косянчука. Сьомий рік Федір Якович вирощує по 80 і більше центнерів кукурудзи з гектара. А в цьому році зобов'язався одержати по 100 центнерів.

У значного кукурудзодода є багато послідовників. Про одного з них — К. І. Смалнуса розповідає в нарисі «За велінням серця» В. Рабцун. Разом з своєю

ланкою знатний кукурудзод зібрав в минулому році по 97 центнерів королеви полів з гектара, а в цьому році ланка зобов'язалась одержати по 120 центнерів.

З інтересом читаються нарис про Героя Соціалістичної Праці П. Т. Громітчук, про комсомольців-свинарів Леоніта Лукашевського, Василя Прядуна та багатьох інших.

В збірнику «Тверде слово кукурудзодів Кіровоградщини» вміщені виступи майстрів високих урожаїв качанистої О. В. Гіталова, Ф. Я. Косянчука, К. І. Смалнуса, І. О. Парасенко.

Добре знають і поважають на Кіровоградщині Євгенію Олексіївну Долиннюк. В минулому році вона побувала в нашій області, виступала перед кукурудзододами і поділилась досвідом своєї роботи. В книзі надрукований цей хвилюючий заклик до товаришів по праці.

У збірнику вміщені соціалістичні зобов'язання трудівників сільського господарства області по одержанню високих урожаїв кукурудзи в 1961 році, подаються рекомендації для комплексних механізованих бригад і ланок по агротехніці вирощування качанистої.

Книги «Маяки кличуть вперед» і «Тверде слово кукурудзодів Кіровоградщини» добре ілюстровані. Ці збірники будуть цінним посібником для партійного і комсомольського активу, агітаторів, лекторів і пропагандистів. Їх з інтересом прочитають трудівники села.

В. МАРУШАК,
інструктор відділу пропаганди і агітації Кіровоградського обкому партії.

ЖАДАНОВ

дістав по заслугі

«Дволикий Янус» — так називалася кореспонденція, надрукована в газеті «Молодий комунар» за 14 червня цього року. В ній гострій критиці піддавався шофер Кіровоградського таксомоторного парку Григорій Жаданов.

В 34 роки ця морально розбещена людина, вирішивши нарешті одружитись, в пошуках нареченої разом з матір'ю об'їздив кілька великих міст України. Зробив зупинку в Черкасах, де кинулася в очі йому молоденька медична сестра Ріта. Дівчина повірила солодким словам закоренілого ловеласа і погодилась вийти за нього заміж. А через два місяці «молодий» вигнав з хати вагітну дружину. І, незважаючи на все це, Григорій Жаданов на виробництві очолював бригаду комуністичної праці, його фотографія красувалась на Дошці пошани.

Як повідомили редакцію директор таксомоторного парку Т. Висоцький і голова місцевого комітету т. Бурякова 22 червня питання про негідну радянської людини поведінку Г. Жаданова розглядалось на розширеному засіданні місцевого комітету профспілки таксопарку і на п'ятихвилинці членів всього колективу. П'ятнадцять чоловік взяло участь в обговоренні вчинку Жаданова. Шофери, слюсарі, механіки, службовці в один голос гнівно засуджували дії «Дволикого Януса».

У своїх виступах працівники наводили нові факти, які не були використані в статті. Говорилось, що Ріта далеко не перша «жертва» Г. Жаданова. До нього він зустрічався з медичною сестрою Надею, обіцяв одружитись, та... обіцянка-цяцянка. Багато горя приніс цей спустошений суб'єкт і одній з робітниць обласної друкарні.

Над усе на світі Жаданов любить гроші. Заради них він обманює пасажирів, заявляючи, що спідометр у машині не працює. «Не вигідно — не сідайте!» — каже він людям.

Заради грошей Жаданов одружився на Ріті. А вже у дівчини було на ошадній книжці десять тисяч карбованців (в старих грошах), піаніно. За ці заощадження Ріта купила мебльовий гарнітур, влаштувала весілля і в Черкасах, і в Кіровограді. А коли виявилось, що кіровоградські гості принесли подарунки на суму значно більшу, ніж пішло на весілля, Г. Жаданов попернув дружину три тисячі карбованців, а всі подарунки відвіз на квартиру своєї матері.

Працівники таксомоторного парку, хоч і з зазізненням, але по заслугі оцінили «діяльність» Г. Жаданова. Рішенням місцевого комітету його позбавлено звання члена екіпажу комуністичної праці, портрет Жаданова більше не займає місце на дошці пошани.

ПОЗАРОСТАЛИ стежки спортивні

СОНЦЕ падало за горизонт дозрівалих пшеничних масивів. Над Сасівкою спускалася приємна вечірня прохолода.

— Агей, Володимире! — звернувся вантажник Каністрат Фалько до шофера Бортнікова, — і сьогодні знайдемо у волейбол пограги?

— Звичайно. Волейбольний майданчик розташований поруч з клубом. Тут же зібрався хлопці, дівчата. Одні грають, а решта тісним чотирикутником, оточивши гравців, «боліє» за них.

Хороше грають хлопці! Тут і секретар комсомольської організації колгоспу Костянтин Яржамковський.

Познайомилися. Працює він в артільній кузні молодобойцем.

— А оце зайшов м'ячем побавитися...

До волейбольного майданчика підходили і підходили молоді трудівники. Кожному хотілося грати, але ж навколо сітки більше десяти гравців не поставиш: правила такі.

Хлопці сперечалися, грали «на виліт». То ж і змагалися найсильніші, а більш слабким так і не вдалося принаймні раз вдарити м'яча. Але вони не йшли від клубу. Куди ж підеш, коли в селі, крім єдиного волейбольного майданчика, немає жодної іншої спортивної споруди.

— Побудували б гімнастичне містечко, баскетбол встановили б.

— Як це зробити, коли правил не знаємо?.. А з районних спортивних керівників ніхто ніколи до нас не заявляється...

Є в Сасівці два хороших ставки. Організувати б плавальну секцію, тренуватися можна завжди після роботи. Є й любители водного поло. Та знову все впирається в правила змагань.

— Хіба в селі немає громадських інструкторів?

— А що це таке? — зводить плечима Костянтин.

Пояснюємо комсомольському вожакові, радимо звернутися у районну раду Союзу спортивних товариств і організації. К. Яржамковський безнадійно махає рукою і додає:

— Десь є вдома старенький «Сіаський фізкультурник»... Книжка називається так. З неї дещо й черпаємо.

К. Яржамковський завжди знаходить час організувати для молоді те, що в його силах. Голові ж районної ради ДССТ «Колгоспник» Анатолію Гвоздику бракує часу. Тепер він взагалі забув про свої обов'язки.

— Буду розраховуватися, — заявляє він при зустрічі, — хай спорт у районі піднімають інші...

А просидів у кабінеті А. Гвоздик близько року і акуратно одержував зарплату за свою бездіяльність. Втрачений золотий час не повернеш, не да-

Свій, колгоспний!

КОМСОМОЛЬСЬКІ збори були в розпалі.

— Стадіон збудуємо за селом! — радили одні.

— Не можна, — заперечували інші.

З місяця підвісив секретар комсомольської організації Анатолій Сургуцький:

— А я думаю, що найкраще спорудити стадіон у центрі села...

Порадившись, вирішила взятися за діло.

Тепер в селі Освітницькій Кіровоградського району є свій, колгоспний стадіон. Що ж, будить невдовзі і хороших спортсменів.

М. МОТРИЧЕНКО.

си колгоспній молоді те, що можна було б дати.

Куди ж дивилася президія обласної ради ДССТ «Колгоспник», затверджуючи А. Гвоздику на таку відповідальну ділянку роботи? А як міг миритися з легковажністю Анатолія райком комсомолу?

Нещодавно на обласній першості ДССТ «Колгоспник» з волейболу компанійців зайняли друге місце. Безмежно раділи завідувач фермою Микола Гасленко та причіплювач Анатолій Сливченко з колгоспу «Дружба». Раділи інші товариші, які власноручно виборили це почесне місце.

Похвальне залишається похвальним, але воно губиться на фоні занедбаній фізкультурно-масової роботи в районі. Адже одне й те ж невеличке ядро спортсменів захищає честь району з усіх видів спорту.

— Важко працювати, — скаржиться голова районної ради Союзу спортивних товариств і організації Павло Портянков. Мовляв, і форми правління колгоспів не купують, і транспорту не завжди допросишся для виїзду на змагання.

Так, у нас ще є голови колгоспів, які не прислухаються до запитів молоді. Але про які ж запити повинна йти мова в артілі імені Дзержинського, де немає ні легкоатлетів, ні гімнастів, ні борців?

— Звернулися хлопці, щоб купили м'ячі і волей-

больну сітку, — пояснює заступник голови правління Іван Васильович Артеменко, — купили... Більше від нас нічого не вимагали. Його, як секретаря колгоспної парторганізації, більше нічого не цікавить.

— А люблю ж спорт! Сам колись у футболу грав, — заявляє гордо.

В даному випадку, замість зайвих розмов про любов до спорту, потрібно б поговорити з головою низового колективу, з комсомольським вожаком. Одним словом, допомогти молоді згуртувати справжній колектив фізкультури, створити секції з основних видів спорту.

Не повинно задовольняти П. Портянкова таке становище. Адже сьогодні навіть в райцентрі існують лише волейбольна, футбольна та шахова секції. З олімпійським спокоєм дивиться він і на деякі спортивні споруди, що позаростають бур'янами. Навіть районний стадіон до цього часу не приведено в належний порядок.

Остання перемога повинна окрилити не тільки гравців волейбольної команди, а й спортивне керівництво. Труднощі є й будуть. Та їх все-таки можна побороти в невтомній праці. Потрібно тільки у кожному низовому колективі підбати про громадські кадри, глибоко продумати всі можливості по спорудженню майданчиків та виготовленню інвентаря.

В. ЮР'ЄВ,
Компаніївський район.

Нотатки туриста

НЕЗАБУТНІ

У КВІТНІ цього року група комсомольців Української пролетарської Республіки провела чудову подорож по Чехословаччині. Були серед нас представники різних професій: механізатори, вчителі, робітники заводів і фабрик, комсомольські працівники. Ми їхали в країну друзів, щоб познайомитися з життям молоді, з культурою народу.

В столиці Чехословаччини пробули три дні, познайомилися з багатьма історичними пам'ятниками. Відвідали Градчанні (Празький Кремль), чудові стадіони, мавзолей К. Готвальда, народний технічний музей. Для празької архітектури властива велика кількість шпиль, колон, башт і фігур на будинках. Як висловився наш гід — молодий чехословацький студент — Прага стобаштова. І це дійсно так. Дуже красиві мости через Влтаву, особливо Карлів міст з його тридцятьма статуями. В ратуші ми бачили, як під чудову музику органу реєструють шлюбні молоді громадяни Праги.

В Кремлі побували в соборі святого Віта, в якому розміщені гробниці чеських королів, мощі Карла IV, Вацлава IV. Відвідали знаменитий Іспанський зал, що весь переливається позолотою. Подивилися і «Злату вулицю», в тісних комірчихах якої при королі Рудольфі II трудились алхіміки. Зараз там музей, у відкриті двері видніються витіпані з воску фігури, що схилилися над колбам.

В національному технічному музеї яскраво представлена історія розвитку автомобілебудування, там можна побачити експонати від перших саморушних візків і парових екіпажів до сучасних «Шкод». В окремому залі виставлені велосипеди від дерев'яних з величезним переднім колесом

до сучасних тримісних спортивних.

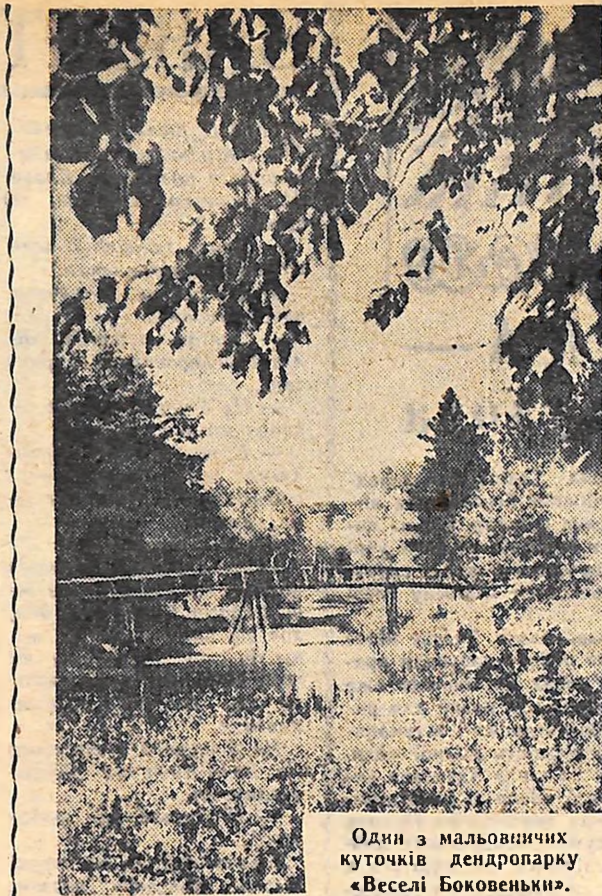
Широко відомий не тільки в Чехословацькій Республіці, але й за її межами курорт Карлові Вари, де ми пробули три дні. Ця місцевість зв'язана з іменами М. В. Гоголя, І. С. Тургенєва, О. Толстого, М. Горь-

ЗУСТРІЧІ

кого. В Карлових Варах О. Толстой писав свій роман «Хлеб». Тут працював над першим томом «Капітала» Карл Маркс. Про славу курорту свідчать пам'ятники і меморіальні дошки, які зустрічаються на кожному кроці. Вони повідомляють, що тут лікувалися Бах, Бетховен, Моцарт, Шопен. Двічі приїздив сюди Петро I. На вершині гори «Єленін скок», куди Петро піднявся на коні, йому встановлений пам'ятник.

Всю красу, величезне враження від курорту важко передати словами. Ажурні мости перетинають широку стрічку ріки, височать величезні, далеко біліє колонида чехословацько-радянської дружби.

В місті Кладно групу зустрічали піонери з горнами,

Один з мальовничих куточків дендропарку «Веселі Боковеньки». Фото В. Ковпака.

Таємниця єгипетських печей

НІЛЬКА століть тому в Європі поширилися чутки, нібито в далекому Китаї та жаркому Єгипті є дивовижні печі, куди закладають водночас по кілька тисяч яєць, а за три тижні виходить з них печей сила-силенна курчат. Мандрівники розповідали про ті печі досить цікаві історії.

Якось англійський корабель кинув якр поблизу одного єгипетського села на березі Нілу. Капітан послав матросів спитати, чи є в селі кури. — Не тільки кури — у селі є й печі, в яких виводять курчат. — відповіли йому матроси, коли повернулися на судно. Тоді здивований капітан пішов оглядати печі сам. Нічого, здавалося б, незвичайного: складена з великих каменів, кожна така пін мала два яруси. У нижній заклали кілька рядів яєць, а на другому «поверсі» розпаливали в спеціальній жаровні вогонь, раз у раз поливаючи підлогу цього ярусу водою. Капітан був неабияк вражений, побачивши в печях гори яєць. Та ще більше здивувався він, коли почув, що яйця в Єгипті — найдешевші в світі.

При огляді печей усе здавалось мандрівникам зрозумілим, а тимчасом численні спроби побудувати такі ж печі в Європі ні до чого не привели. Курчата в Німеччині та Англії, в Італії та Іспанії з незрозумілих причин погоджувалися виплуватися тільки під квочками.

Минали десятиліття. Аж ось у першій половині XVIII століття таємниця єгипетських печей розкрила за допомогою винайденого ним термометра знаменитий французький фізик Реомюр. Стабільність температури в печі — ось секрет, яким володіли єгиптяни. І хоч вони й не мали для цього ніяких приладів, а проте, спираючись на тривалі досвід, прекрасно додержували відповідних температурних умов.

Понад два тисячоліття виведення курчат без квочки лишалося, по суті, дивовижною таємницею. Розгадати її й створити цілі фабрики-інкубатори, які випускають зараз по 40—60 мільйонів курчат на рік, допомогла поява такого зничного для нас приладу, як термометр.

О. ДАНИЛОВ.

барабанами, вони вручили нам букети квітів, провели

тири робітників, одну з кращих в Європі дитячу лікарню, нову школу.

Хвилюючим було прощання з чехословацькими друзями. Проводжати нас прийшло багато молоді, і кожний просив передати ширший привіт українським юнакам і дівчатам, дрезиньому Києву. І ось ми знову мчим між гір, серед чудових краєвидів. Шлях наш — на схід, додому. В серці веземо ширі почуття дружби до наших нових знайомих, в чемаданах значки, а в записних книжках — безліч адрес. Чехословацькі зустрічі не забудуться ніколи.

А. КРИВЕЦЬ,
інструктор Олександрійського райкому комсомолу.

Похмурого квітневого дня вирушили на те місце, де колись було село Лідіце. Місцевість покрита мінучою сухою травою, щебенем. Посередній улоговині високо піднісся вугільно-чорний дерев'яний хрест, обвитий колючим дротом. Тут створено і невеликий музей. Документи, фотографії, кінокадри розповідають про варварське знищення фашистами мирного села. Неподалік на горі піднялось Нове Лідіце. Відвідали ми в Кладно також нові квар-

тири робітників, одну з кращих в Європі дитячу лікарню, нову школу.

Хвилюючим було прощання з чехословацькими друзями. Проводжати нас прийшло багато молоді, і кожний просив передати ширший привіт українським юнакам і дівчатам, дрезиньому Києву. І ось ми знову мчим між гір, серед чудових краєвидів. Шлях наш — на схід, додому. В серці веземо ширі почуття дружби до наших нових знайомих, в чемаданах значки, а в записних книжках — безліч адрес. Чехословацькі зустрічі не забудуться ніколи.

А. КРИВЕЦЬ,
інструктор Олександрійського райкому комсомолу.

Похмурого квітневого дня вирушили на те місце, де колись було село Лідіце. Місцевість покрита мінучою сухою травою, щебенем. Посередній улоговині високо піднісся вугільно-чорний дерев'яний хрест, обвитий колючим дротом. Тут створено і невеликий музей. Документи, фотографії, кінокадри розповідають про варварське знищення фашистами мирного села. Неподалік на горі піднялось Нове Лідіце. Відвідали ми в Кладно також нові квар-

тири робітників, одну з кращих в Європі дитячу лікарню, нову школу.

Хвилюючим було прощання з чехословацькими друзями. Проводжати нас прийшло багато молоді, і кожний просив передати ширший привіт українським юнакам і дівчатам, дрезиньому Києву. І ось ми знову мчим між гір, серед чудових краєвидів. Шлях наш — на схід, додому. В серці веземо ширі почуття дружби до наших нових знайомих, в чемаданах значки, а в записних книжках — безліч адрес. Чехословацькі зустрічі не забудуться ніколи.

А. КРИВЕЦЬ,
інструктор Олександрійського райкому комсомолу.

Похмурого квітневого дня вирушили на те місце, де колись було село Лідіце. Місцевість покрита мінучою сухою травою, щебенем. Посередній улоговині високо піднісся вугільно-чорний дерев'яний хрест, обвитий колючим дротом. Тут створено і невеликий музей. Документи, фотографії, кінокадри розповідають про варварське знищення фашистами мирного села. Неподалік на горі піднялось Нове Лідіце. Відвідали ми в Кладно також нові квар-

тири робітників, одну з кращих в Європі дитячу лікарню, нову школу.

Хвилюючим було прощання з чехословацькими друзями. Проводжати нас прийшло багато молоді, і кожний просив передати ширший привіт українським юнакам і дівчатам, дрезиньому Києву. І ось ми знову мчим між гір, серед чудових краєвидів. Шлях наш — на схід, додому. В серці веземо ширі почуття дружби до наших нових знайомих, в чемаданах значки, а в записних книжках — безліч адрес. Чехословацькі зустрічі не забудуться ніколи.

А. КРИВЕЦЬ,
інструктор Олександрійського райкому комсомолу.

Похмурого квітневого дня вирушили на те місце, де колись було село Лідіце. Місцевість покрита мінучою сухою травою, щебенем. Посередній улоговині високо піднісся вугільно-чорний дерев'яний хрест, обвитий колючим дротом. Тут створено і невеликий музей. Документи, фотографії, кінокадри розповідають про варварське знищення фашистами мирного села. Неподалік на горі піднялось Нове Лідіце. Відвідали ми в Кладно також нові квар-

тири робітників, одну з кращих в Європі дитячу лікарню, нову школу.

Прочитайте,
це цікаво

ПОДАРУНОК чемпіонові світу

СВЕРДЛОВСЬК. Конструктор лабораторії механізації і автоматизації тресту «Єгоршинвулгеля» Олександр Сисолятин надіслав у подарунок чемпіонові світу Михайлу Ботвиннику вміло виконані ним мініатюрні шахи. Вони встановлені на столику, який знаходиться всередині скляного кубка. Розмір шахової дошки всього 6,5 на 6,5 міліметра, а висота фігур, виточених із синьої і білої пластмаси, 1,8 міліметра, пішаків — до 1 міліметра.

36-річний Олександр Сисолятин — автор багатьох мініатюрних виробів із металу, дерева, пластмаси. Висота «самовара», виготовленого ним із міді, всього 3,5 міліметра. Кришку, кран та інші деталі можна розглянути тільки з допомогою лупи.

В колекції Сисолятина — дві голки товщиною 0,8 міліметра. Всередині однієї із них знаходиться голка діаметром 0,38 міліметра, а в ній — третя, товщиною всього 0,15 міліметра. Всередині другої голки — велосипедний ланцюг довжиною в 21 міліметр. В ланцюгу 78 деталей!

На Уралі кажуть, що чудовий умілець не поступається своєму майстерністю легендарному Лівій із оповідання Лескова.

Редактор **П. МАРЧЕНКО.**

В кінотеатрах МІСТА

КІНОТЕАТР «МІР». Для дітей — «Малахов Курган». Початок о 10 год. ранку та 12 год. дня. «Собор паризької богині» (перша серія). Початок о 1 год. 40 хв., 3 год. 10 хв., 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 10 хв., 8 год. 10 хв., 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВШАСІМЬ». Широкоекранний фільм «Люблю тебе, життя». Початок о 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора. На літньому майданчику «Дівчина з гітарою». Початок о 9 год. 30 хв.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальний фільм «Наш Микита Сергійович». Демонструється без перерви з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «Шлюб з розракуном». Початок о 9 год. та 10 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ДЗЕРЖИНСЬКОГО». Для дітей «Ніч перед різдвом». Початок о 9 год. 15 хв., 10 год. 20 хв. ранку. «Життя починається». Початок о 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 45 хв. вечора.

Головне управління професійно-технічної освіти при Раді Міністрів УРСР

КІРОВОГРАДСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 1
(будівельне училище)

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

Училище готує: штукатурів, мулярів, теслярів, малярів, електромонтерів.

Строк навчання два роки.

Учні забезпечуються безплатним обмундируванням та харчуванням.

Приймаються юнаки та дівчата 1945—1946 років народження.

Гуртожитком учні не забезпечуються. Вступаючи до училища повинні подати: заяву, автобіографію, паспорт, свідоцтво про народження, 4 фотокартки, свідоцтво про закінчення 7—8 класів та характеристику з школи.

Документи приймаються до 1 серпня 1961 року. Початок навчання 1 вересня 1961 р.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Декабристів, № 3.

ДИРЕКЦІЯ.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, вхідні — 50-24.

Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова
Об'явдаву, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00674.

Зам. № 4622. Т. 26.500.